

Arrest

nr. 268 020 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 4 juli 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 juli 2019.

Nadat een vragenlijst werd opgesteld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers op 10 maart 2020 gehoord.

Op 15 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 16 april 2020 aangetekend verzonden. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. X van 27 januari 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 12 april 2021 werden verzoekers opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Zij zijn die dag aanwezig maar weigeren door de aanwezige protection officer (die dezelfde is als het vorige gehoor) te worden gehoord. Vervolgens werden op 3 juni 2021 nieuwe persoonlijke onderhouds georganiseerd.

1.3. Op 9 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 september 2021 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van L. V. H. H. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op (...) 1991 geboren in de stad Santa Tecla in het departement La Libertad. U heeft hier altijd gewoond. U heeft na uw middelbare studies nog twee jaar mechanica gevolgd aan de hogeschool I.(...) F.(...) in Santa Tecla. In 2012 was u afgestudeerd. Van 2013 tot 2018 heeft u als technicus gewerkt voor het bedrijf A.(...). Hierna zou u deeltijds zijn beginnen werken als instructeur op de hogeschool I.(...) F.(...). Daarnaast werkte u voor de firma P.(...) C.(...), waar u instond voor het onderhoud van een vloot vrachtwagens. In juli 2016 zou u D.(...) G.(...) G.(...) E.(...) (CG: xxxB en O.V.nr.: xxx) hebben leren kennen. Jullie begonnen een relatie en gingen vervolgens vanaf oktober 2017 samenwonen in het huis van uw grootvader. Op 29 december 2018 zijn jullie gehuwd.

Op 25 oktober 2018 zou u omstreeks 18 uur door twee jongemannen zijn tegengehouden. Ze zouden u gedwongen hebben uw gsm, uw portefeuille met al uw documenten erin en uw gereedschapskoffer af te geven. Omdat u ervan uitging dat het een gewone overval was, zou u hiervan geen aangifte hebben gedaan. Begin november 2018 zou u één van de mannen die u op 25 oktober 2018 had beroofd op straat zijn tegengekomen. Deze laatste zou u ook herkend hebben en samen met zijn kompaan naar u zijn gekomen, vervolgens zijn wapen hebben laten zien en hierna gezegd hebben dat zij van de bende MS-13 waren en dat zij geld nodig hadden. Ze zouden u gezegd hebben dat u hen begin januari 2019 geld zou moeten geven en dat uzelf of uw familie iets zou overkomen indien u dit niet zou doen. Op 05 januari 2019 werden zowel aan u als uw partner paspoorten uitgereikt. Diezelfde dag was u samen met uw echtgenote thuis toen u omstreeks 14 uur een telefoontje kreeg. Men zou u gezegd hebben dat u tegen 19 uur 500 dollar moest betalen. Men liet ook weten dat u of uw echtgenote iets zou overkomen indien u dit niet zou doen. Omstreeks 16 uur zou u een tweede telefoontje hebben gekregen. Hierin werd kort meegedeeld dat u het geld diende af te geven op de boulevard Monsenor Romero ter hoogte van het park Principito. Toen u later die dag de 500 dollar effectief bent gaan afgeven, zou men u gezegd hebben dat u beschikbaar diende te blijven om later meer geld te geven. Men zou u ook hebben laten weten geen aangifte te doen bij de politie aangezien ze beschikken over contacten bij de politie en deze hen hiervan direct op de hoogte brengen. Begin februari 2019 zouden een aantal jongeren van wie u vermoedde dat het bendeleden waren rond jullie huis hebben rondgehangen. Enkele dagen later zou men u opnieuw hebben opgebeld. Men zou u deze keer hebben laten weten dat u op 18 februari 2019 opnieuw 500 dollar diende af te geven. Op 18 februari werd u opnieuw opgebeld om u mee te delen dat u het geld op dezelfde plek en op hetzelfde tijdstip, namelijk 19 uur, diende af te geven. Opnieuw werd u meegedeeld dat u in de toekomst verder geld zou moeten blijven geven en dat u wist wat er zou gebeuren als u niet op hun eisen zou ingaan. Van 06 maart 2019 tot 10 maart 2019 gingen jullie op huwelijksreis naar Costa Rica. Op 25 maart 2019 kwamen drie bendeleden bij u thuis binnen. Ze zouden deze keer hebben gezegd dat u tegen begin april 2000 dollar diende te betalen. Het zou de laatste betaling zijn die ze van u eisten. U zou hen gezegd hebben dat u dat geld niet had. Men zou u hierop geantwoord hebben dat u het geld diende te betalen en zo niet zou men u of uw echtgenote om het leven brengen. U zou hen hebben laten weten uw best te zullen doen om het geld bij een te krijgen. Hierop zouden ze u gezegd hebben u later nog te zullen opbellen om u mee te delen waar u het geld diende af te geven. Op 6 april 2019 zouden jullie 's avonds thuis zijn aangekomen van een restaurantbezoek. Ter hoogte van jullie huis zouden vijf bendeleden jullie hebben staan opwachten.

Toen ze jullie zagen zouden ze meteen gevraagd hebben naar de 2000 dollar. U antwoordde hen dat u het geld niet bij u had. Hierop trok één van de bendeleden zijn wapen en richtte het achtereenvolgens op uw hoofd en dat van uw echtgenote. Ze zouden jullie gezegd hebben dat jullie 'vol lood zouden worden gepompt' als jullie het geld niet zouden betalen. Men liet jullie gaan nadat men jullie had gezegd dat jullie nog tien dagen de tijd zouden krijgen. Op 8 april 2019 zouden jullie besloten hebben om onder te duiken in het huis van uw schoonouders. Einde april 2019 nam u ontslag bij uw twee werkgevers. Op 25 april 2019 heeft u aangifte gedaan bij de PNC (Policia Nacional Civil) van Santa Tecla. Op 3 juli 2019 zijn jullie vanuit El Salvador via Spanje naar België gereisd, waar jullie op 4 juli 2019 aankwamen. Op 8 juli 2019 dienden jullie hier in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legden jullie de volgende originele documenten voor: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, twee aanbevelingsbrieven van uw werk, uw ontslagbrief en het antwoord hierop van uw werkgever bij P.(...) C.(...), uw puntenlijst en uw diploma van de hogeschool I.(...) F.(...), jullie huwelijksakte, uw geboorteakte en die van uw echtgenote, uw rijbewijs, een verkoopakte van de auto van uw echtgenote, een uittreksel uit het strafregister van uzelf en van uw echtgenote, een attest van goed gedrag en zeden van uzelf en van uw echtgenote, het diploma en de puntenlijst van het middelbaar onderwijs van uw echtgenote, een loonfiche van uw echtgenote, een uittreksel van de spaarrekening op naam van uw echtgenote en tenslotte een bewijs van betaling van de universitaire studies van uw echtgenote. Jullie legden ook nog de kopieën voor van de inschrijvingsbewijzen van jullie beide voertuigen. Tenslotte legden jullie ook nog de aangifte voor die u op 25 april 2019 heeft gedaan bij de PNC.

Op 15 april 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. De RvV concludeerde in arrest nr. 248 220 van 27 januari 2021 dat uit het administratief dossier bleek dat het persoonlijk onderhoud van uw partner op onzorgvuldige wijze was verlopen, en dat bijgevolg de beslissing moest worden vernietigd en het dossier teruggestuurd naar het CGVS voor nader onderzoek.

In dat kader werden jullie uitgenodigd voor een nieuw gehoor op het CGVS op 12 april 2021. Jullie weigerden evenwel om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud omdat jullie dan zouden moeten praten met dezelfde protection officer en bleven op dat standpunt staan nadat werd benadrukt dat het CGVS en zijn medewerkers op onpartijdige en integere manier elk verzoek om internationale bescherming analyseren. Gegeven de omstandigheden werd jullie nogmaals een kans geboden om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud, ditmaal met een andere protection officer. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 03 juni 2021. Noch u, noch uw partner legden bij deze gelegenheid bijkomende documenten neer ter staving van jullie relaas. Op 24 juni 2021 bezorgde uw advocaat een e-mail met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Dit geldt in uw geval duidelijk ook: u kwam voor het eerst in aanraking met bendeleden toen u onderweg naar huis slachtoffer werd van diefstal, iets wat u zelf afschildert als een "standaardoverval" (CGVS 1, vraag 61). Toen u

enkele dagen later een van de daders per toeval tegenkwam op straat werd u door hem herkend en zette hij u opnieuw onder druk gezet om geld te overhandigen (CGVS 1, vraag 61). U werd met andere woorden op toevallige wijze slachtoffer van op geld beluste criminelen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u beweerde feiten dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen. U legt immers slechts één document neer dat rechtstreeks verband zou houden met de feiten die aan de grondslag zouden liggen van uw beweerde vrees: een klacht die u hebt ingediend bij de politie op 25 april 2019. Dit document bevat echter louter een weergave van de verklaringen die u hebt gelegd maar maakt geen melding van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie.

Bij gebrek aan bewijskrachtige documenten moet het CGVS zich dan ook baseren op jullie verklaringen over de door u beweerde feiten. Deze kunnen echter niet overtuigen. Om te beginnen legde u op het CGVS enkele verklaringen af die strijdig zijn met de verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In dit verband moet opgemerkt worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud liet optekenen dat er twee zaken verkeerd waren genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verwees meer in het bijzonder naar het verslag van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote. Daarin was genoteerd dat het tweede incident plaatsvond op 15 november, terwijl uw echtgenote had verklaard dat het ergens had plaats gevonden in de eerste vijftien dagen van november. Verder was daarin ook genoteerd dat u op die dag twee personen had herkend van het eerste incident terwijl uw echtgenote had verklaard dat u slechts één persoon had herkend. Uit deze opmerkingen van uzelf m.b.t. de persoonlijke onderhouden voor de Dienst Vreemdelingenzaken kan afgeleid worden dat u de verslagen van deze onderhouden naderhand goed heeft nagelezen én ook dat u met betrekking tot het verslag van uw persoonlijk onderhoud geen opmerkingen had. U liet immers in dit verband niets optekenen. Het feit dat het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond zonder tolk omdat de betrokken ambtenaar het Spaans machtig is (zie CGVS 1, p.2 en 12), vormt in deze geen bezwaar. Het verslag is u immers voorgelezen geweest en u bevestigde uitdrukkelijk dat de genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vragen 3.5-3.8).

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel dat tijdens het incident in november 2018 twee bendeleden u hadden benaderd, geld eisten van u tegen begin januari 2019 en dat u of uw vrouw iets zou overkomen als u niet gehoorzaamde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS werd u uitdrukkelijk gevraagd of tijdens dit incident naar uw vrouw werd verwezen. U ontkende en liet optekenen dat er in dit verband enkel in het algemeen naar 'familie' was verwezen. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. U verklaarde hierop dat men pas uitdrukkelijk naar uw vrouw verwees tijdens het telefoontje van 5 januari 2019 (CGVS 1, vragen 103-105). Nochtans zijn uw verklaringen voor de DVZ klaar en duidelijk neergeschreven en aldus niet vatbaar voor interpretatie. U heeft in dit verband ook geen enkele opmerking toegevoegd noch nadat het verslag u werd voorgelezen, noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verklaarde verder nog bij DVZ dat u op 5 januari 2019 werd opgebeld. Een bendelid zou toen aan de telefoon van u 500 dollar geëist hebben. Hij zou u hebben gezegd dat hij was te weten gekomen dat u op 29 december 2018 was getrouwd en dat uw echtgenote iets zou overkomen indien u niet zou ingaan op hun eis (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen ontkende u uitdrukkelijk dat het bendelid aan de telefoon zou gezegd hebben dat hij ervan op de hoogte was dat jullie op 29 december 2018 waren getrouwd. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaring. U antwoordde dat u aan de interviewer voor de DVZ had gezegd dat jullie die dag waren getrouwd, maar niet dat het bendelid aan de telefoon dit aan u zou gezegd hebben (CGVS 1, vragen 142-144). Het is evenwel opmerkelijk dat u deze opvallende fout -volgens uzelf- volledig door toedoen van de ambtenaar van de DVZ, niet zou hebben opgemerkt: niet nadat het verslag u werd voorgelezen, en ook niet nadat u de twee verslagen nog eens opnieuw heeft nagelezen. In ditzelfde verband is het opvallend dat u voor de DVZ niet heeft verwezen naar het feit dat u twee telefoontjes zou hebben ontvangen op 5 januari: in

het eerste telefoontje werd u gezegd dat u 500 dollar diende te betalen en werd u uitgelegd op welk tijdstip u dit diende af te geven, terwijl enkele uren later er een tweede telefoontje volgde waarin enkel werd meegedeeld op welke plaats u het geld diende af te geven (CGVS 1, vragen 61 en 118-134; DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Tevens valt op dat jullie verklaringen weinig doorleefd overkomen en zelfs eerder ingestudeerd lijken. Wanneer de inhoud van de aangifte naast jullie verklaringen (CGVS 1, vraag 61; CGVS vrouw 2, p.4-6) wordt gelegd, valt op dat het driemaal om quasi letterlijk dezelfde tekst gaat. Daar waar eventueel begrepen kan worden dat u persoonlijk naar dezelfde woorden zou grijpen is het merkwaardig dat uw vrouw, die specifiek werd gevraagd om te focussen op hetgeen zij zelf heeft meegemaakt, toch het hele relaas vanuit uw standpunt weergeeft. Wanneer ze daarop gewezen wordt, overloopt ze de gebeurtenissen opnieuw en het is pas dan dat ze aan haar verklaringen toevoegt waar en wanneer zij betrokken was bij de gebeurtenissen die aan de basis van jullie vrees zouden liggen (CGVS vrouw 2, p.6-7). Daarbij blijven evenwel dezelfde blinde vlekken als in de verklaringen die u zelf hebt afgelegd. Zo herhaalt ze nogmaals dat u zich niet kan herinneren wanneer in november 2018 u werd herkend door het bendelid dat u eerder al eens had overvallen (CGVS vrouw 2, p.5,6), net zoals ze dat deed tijdens haar eerste gehoor (CGVS vrouw 1, vragen 50 en 51). Zij moest er toen overigens aan herinnerd worden dat u haar zou hebben verteld over wat er gebeurde, en bevestigde dan desgevraagd dat zij zelf ook niet meer weet wanneer dit zich had afgespeeld (CGVS vrouw 1, vraag 52). Hetzelfde geldt trouwens voor de gebeurtenissen in februari 2019 waarvan ze geen specifieke datum geeft, dit terwijl de keer dat jullie wilden doen geloven dat er niemand thuis was de eerste maal was dat uw vrouw erbij aanwezig was toen de bende contact met jullie zocht. Van deze ingrijpende gebeurtenis geeft ze evenwel geen datum en geen specifieke details (CGVS vrouw 2, p.5), behalve dat het zich rond 6 uur 's morgens had voorgedaan toen jullie allebei nog thuis waren (CGVS vrouw 2, p.6). Ook van het daaropvolgende dreigtelefoontje waarin werd gezegd dat u weer eens zou moeten betalen komt ze niet verder dan hetgeen u daarover verklaarde: dat het in "de eerste dagen van februari" was (CGVS vrouw 2, p.6). Het is trouwens ook over de telefoontjes die u zou hebben ontvangen in februari 2019 dat uw vrouw incoherente verklaringen aflegde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, wat in de ogen van de RvV mogelijks te wijten was aan de beperkte tijd die haar werd geboden. Ze stelt thans met stelligheid dat ze niet aanwezig was tijdens deze oproepen in februari 2019 (CGVS vrouw 2, p.6) en verduidelijkt dat ze de gebeurtenissen van 05 januari 2019 en februari 2019 door elkaar had gehaald (CGVS vrouw 2, p.14).

In de door de RvV vernietigde beslissing werd ook reeds opgemerkt dat u en uw vrouw geen gelijklopende verklaringen hadden afgelegd over de nasleep van de overval op 25 oktober 2019: u zei dat u pas thuis aangekomen vertelde wat er met u was gebeurd eerder die avond en dat u wachtte met dat verhaal omdat u haar niet bezorgd wilde maken (CGVS 1, vragen 89-91), terwijl uw vrouw beweerde dat ze reeds in de auto zelf te horen kreeg dat u was overvallen (CGVS vrouw 1, vragen 41, 42). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield uw echtgenote het erop dat ze na een lange werkdag altijd heel moe was en zich niet precies kon herinneren wanneer u iets aan haar had verteld (CGVS vrouw 1, vraag 48). De RvV oordeelde dat deze uitleg niet zo lichtvaardig opzij gezet kon worden als was gebeurd in de aanvankelijke beoordeling. Het is evenwel markant dat tijdens het persoonlijk onderhoud van uw vrouw dd. 03 juni 2021 een andere versie van de gebeurtenissen naar boven komt. Wanneer nog eens op dit punt wordt teruggekomen legt zij uit dat het als volgt is gebeurd: toen ze in de auto stapte zei u dat er u iets was overkomen, en nadat jullie thuis waren aangekomen vertelde u haar alle details zoals hoe de ouders eruit zagen (CGVS vrouw 2, p.13). Uw vrouw maakt dus geen melding meer van enige problemen om zich te herinneren hoe alles was gebeurd en beschouwt het zo dat u tijdens de rit al vertelde wat er was gebeurd maar voegt toe dat u vindt dat u pas thuis hebt verteld wat er u was overkomen (CGVS vrouw 2, p.13). Dat nu plots zou blijken dat beide tegenstrijdige versies een kern van waarheid in zich dragen kan maar weinig overtuigen, vooral omdat u tijdens uw eerste verzoek heel duidelijk stelde dat u pas thuis het hele relaas deed omdat u haar niet bezorgd wilde maken (CGVS 1, vraag 91). Het kan hoegenaamd niet worden ingezien hoe een vage vermelding dat er u iets was overkomen of dat u was overvallen zonder dat u daarover meer wilde lossen ertoe zou bijdragen dat uw vrouw zich minder zorgen zou maken, terwijl dat is wat uw vrouw thans beweert. Hoewel uw advocaat de mening is toegedaan dat het eerste persoonlijk onderhoud van uw vrouw 'niet geldig' is (CGVS 2, p.7), valt in het arrest te lezen dat de RvV dat gehoor omschreef als 'niet zorgvuldig verlopen' waardoor de erop gebaseerde motivering in de beslissing niet voldoende draagkrachtig was. Dat betekent evenwel niet dat de toenmalige verklaringen van uw vrouw helemaal niet van tel zijn. Het CGVS houdt bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming rekening met alle elementen in het dossier en stelt vast dat er wel degelijk elementen voorhanden zijn die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aantasten.

Ook jullie reactie op deze beweerde feiten is weinig overtuigend. Blijkens jullie verklaringen kregen jullie op 6 april 2019 nog tien dagen uitstel om de 2000 dollar te betalen. Dit betekent dat de termijn op 16

april 2019 zou verstrijken. Uit uw eerdere verklaringen blijkt evenwel dat u nog bent verder blijven werken tot 23 april voor I.(...) F.(...) en zelfs tot 26 april voor P.(...) C.(...) (zie CGVS 1, vragen 25 en 26). Het is erg opmerkelijk dat u zelfs nog tien dagen na het verstrijken van de termijn die de benedeleden jullie hadden toegestaan bent blijven verder werken, temeer daar de benedeleden u eerder al hadden laten weten op de hoogte te zijn van waar u precies werkte (zie DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS 1, vraag 61; zie aangifte, toegevoegd aan het administratief dossier). Met andere woorden, door verder van en naar uw werk te blijven gaan, zelfs na het verstrijken van de betalingstermijn, stelde u zichzelf volledig bloot aan vergelding door de benedeleden. Dat u klaarblijkelijk een dergelijk groot risico bent blijven nemen, ondermijnt in grote mate de ernst van uw beweerde vrees. Het is weinig geloofwaardig dat u dergelijk risicovol gedrag stelde in de omstandigheden die u schetst, omdat u hiermee uw leven in gevaar zou brengen. Ook uw vrouw is overigens nog blijven werken tot 15 april 2019 (CGVS 1, vraag 74). Daar waar uw advocaat stelt dat het CGVS de voorzorgsmaatregelen minimaliseert die u zou hebben genomen toen u bent ondergedoken (CGVS 2, p.7) moet geweest worden op diverse elementen doen betwijfelen dat jullie werkelijk ondergedoken leefden (zie infra) en op uw verklaring dat u in de tijd dat u bij uw schoonouders verbleef met een andere wagen reed en uw gsm-nummer had afgesloten (CGVS 1, vragen 69 en 73). Dat u met dergelijke beperkte ingrepen uw leven voldoende veilig achtte om elke dag naar het werk te gaan in de meest acute fase van uw beweerde problemen relativeert wel degelijk de ernst van de door u beweerde bedreiging.

Wat betreft jullie beweerde contacten met politie en parket naar aanleiding van de door jullie ingeroepen feiten moet verder trouwens worden vastgesteld dat ook op dit punt jullie verklaringen niet kunnen overtuigen. Volgens uw vrouw bewijst de door jullie neergelegde klacht dat u op 03 mei 2019 een afspraak had bij het parket, waar u dan opnieuw verklaringen hebt afgelegd (CGVS vrouw 2, p.7). Wanneer zij ermee geconfronteerd wordt dat het document werd uitgereikt op 02 juli 2019 en nergens melding maakt van de datum 03 mei 2019 of van de verklaringen die u toen zou hebben afgelegd, wijt ze dat aan een misverstand. Ze stelt dan plotseling dat u op 02 juli 2019 nog eens naar het parket bent gegaan om een kopie van de aangifte te gaan halen zodat jullie "niet met lege handen" zouden moeten vertrekken naar België. U kon die kopie niet eerder krijgen omdat het nu eenmaal niet mogelijk is om de dag zelf een kopie van de aangifte te ontvangen daar (CGVS vrouw 2, p.14). Zelf ontkent u dan weer met klem dat u een afspraak moest maken: u zegt dat u gewoon kon langslipen bij het parket zoals u deed op 03 mei 2019, en meent ook dat de aangifte dat zou aantonen (CGVS 2, p.6). Nadat ook u erop gewezen werd dat de datum die op het document staat 02 juli 2019 is, blijft u volharden in uw bewering dat u het document hebt gekregen van het parket op 03 mei 2019 (CGVS 2, p.6), wat dus strijdig is met de feitelijke vaststellingen. In elk geval kan niet worden betwist dat u in juli 2019 naar het parket bent geweest. Volgens uw partner was dat bezoek louter en alleen om een document te verkrijgen waarmee u deze asielprocedure kon ondersteunen, wat inderdaad overeenstemt met de inhoud van dat document. Het is vreemd dat u, die blijft volhouden dat het voor u onmogelijk was om fysiek naar het parket te gaan omdat u zich daarmee zou blootstellen aan de bende (CGVS 2, p.7), zich toch persoonlijk daar hebt aangemeld om er papieren op te halen. Ook de overige verklaringen betreffende jullie contacten met het parket schieten tekort. Ten eerste moeten zowel u als uw partner toegeven dat de contactgegevens die u door de politie hebt laten noteren in de aangifte niet langer kloppen: zowel het telefoonnummer als het adres dat u opgaf zouden niet langer in gebruik geweest zijn. Politie en parket konden echter wel via e-mail met jullie communiceren, omdat jullie contactgegevens werden opgeslagen in een nationale databank (CGVS 2, p.5; CGVS vrouw 2, p.11). Het bestaan van dergelijke databank staven jullie met geen enkel element. Zelfs als er inderdaad een dergelijke databank bestaat waar niet naar wordt verwezen in de documenten van politie en parket zou u de gegevens daarin hebben moeten laten aanpassen naar het nieuwe e-mailadres dat u speciaal voor dat doel had aangemaakt (CGVS 2, p.5). Ook dergelijke update van uw gegevens toont u niet aan.

Uw vrouw voegt er ook nog aan toe dat indien er een onderzoek lopende was, het parket u dat zou hebben gezegd toen u daar op bezoek was, maar dat deden ze dus niet (CGVS vrouw 2, p.11). Net omdat jullie nooit een antwoord hebben gekregen van het parket, "geen enkele oproep ontvangen, geen mail ontvangen", besloten jullie het land te verlaten in juni 2019 (CGVS vrouw 2, p.10,14). Gevraagd of jullie ooit zelf informeerden naar de stand van zaken van het onderzoek ontkent uw vrouw dit (CGVS vrouw 2, p.14). Ook u stelt dat u hebt "zitten wachten opdat ze mij zouden bellen" (CGVS 2, p.6), wat u wijzigt naar een vruchteloos te hebben zitten wachten op een e-mail als u nogmaals wordt gevraagd of het parket u dan had u kunnen bereiken via telefoon (CGVS 2, p.6). Volgens uw verklaringen hebt u wel "duizenden keren" naar het nummer van het parket gebeld om te vragen hoe de zaken ervoor stonden (CGVS 2, p.6). Vervolgens werd u geconfronteerd met de verklaring van uw partner dat jullie nooit hebben geïnformeerd naar het gevolg dat aan de klacht werd gegeven, en blijft u erbij dat u tussen 03 mei 2019 en uw vertrek uit uw herkomstland ettelijke keren naar het nummer van het parket hebt gebeld (CGVS 2, p.6-7). Dat uw vrouw daarvan kennelijk nooit op de hoogte was, is evenwel bijzonder weinig plausibel. In dit verband merkte uw advocaat nog op dat asielzoekers geen contact mogen opnemen

met de autoriteiten van hun herkomstland en dat jullie dat bovendien te risicovol zouden vinden vanwege de banden tussen de politie en de criminele bendes (CGVS 2, p.7). Deze opmerkingen snijden geen hout. Het valt al niet in te zien om welke reden het u niet toegelaten zou zijn om contact op te nemen met de Salvadoraanse overheid aangezien u geen vrees jegens de autoriteiten kenbaar hebt gemaakt, maar integendeel stelt het land te hebben verlaten vanwege problemen die u er kende met een criminele bende. Bovendien stelt u wel degelijk herhaaldelijk contact met het parket te hebben gezocht, maar legde u daarover verklaringen die strijdig zijn met wat uw vrouw daarover heeft gezegd.

Dat jullie nog een geruime tijd jullie gewone routine hadden verdergezet, en in juli 2019 nog een bezoek brachten aan het parket relativeert reeds sterk uw bewering te zijn ondergedoken bij uw schoonouders van april tot en met juli (CGVS 2, p.6-7). Daarbij kan tevens de kanttekening gemaakt worden dat jullie allebei verklaarden tot aan jullie vertrek uit El Salvador te hebben verbleven op hetzelfde adres in de wijk Santa Monica (DVZ, Verklaring DVZ, p.5; DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.5). Het is pas wanneer jullie gewag maken van de door jullie beweerde feiten dat jullie de wijziging aanbrengen dat jullie in werkelijkheid bij uw schoonouders verstopt bleven in de maanden voor jullie vertrek (DVZ; Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS 1, vraag 61). Wat er ook van zij, behalve uw bezoek aan het parket in juli 2019 blijkt u nog tal van andere onnodige uitstappen gedaan te hebben in de periode dat u zou zijn ondergedoken: het door u neergelegde rijbewijs werd uitgereikt op 28 juni 2019, uw onderwijsdocumenten werden voorzien van een apostille op 01 juli 2019, en ook jullie attesten van goed gedrag en zeden en de uittreksels uit het strafblad werden uitgereikt in juni 2019 en voorzien van een apostille op 01 juli 2019. Bovendien verklaren jullie allebei dat jullie nieuwe identiteitskaarten zijn gaan halen om jullie burgerlijke staat te laten actualiseren (CGVS 2, p.4; CGVS vrouw 2, p.10). Deze werden uitgereikt op 30 april 2019 in de gemeente waar u woonde. Dat u zich zoveel moeite getroost hebt om tal van niet-essentiële documenten in orde te brengen voordat u naar België vertrok kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het gedrag van iemand die is ondergedoken omdat hij voor zijn leven vreest.

Nog los van de observatie dat uit uw verklaringen en documenten helemaal niet blijkt dat jullie zouden zijn ondergedoken in de maanden voor uw vertrek slagen jullie er ook niet om aan te duiden om welke reden jullie op 15 juni de beslissing namen om El Salvador te verlaten (CGVS vrouw 2, p.10) omdat jullie beweerde problemen toen niet meer actueel waren en jullie situatie ongewijzigd bleef. Jullie stellen immers na 06 april 2019 niets meer gehoord te hebben van de bende die jullie vrezen (CGVS 1, vraag 68; CGVS vrouw 2, p.11), en reiken evenmin concrete elementen aan dat deze bende ooit naar u op zoek is gegaan, behoudens de hypothese dat iemand die de bende niet betaald altijd door hen zal worden opgespoord (CGVS 2, p.5; CGVS vrouw 2, p.7). Dat valt evenwel niet te rijmen met uw verklaring dat de bendeleden hadden gezegd dat u zou moeten betalen of weg moest uit uw huis (CGVS 1, vraag 61). Jullie zouden ten gevolge van dit dreigement inderdaad zijn vertrokken uit de wijk, waardoor moeilijk kan worden ingezien waarom deze bendeleden nog moeite of tijd zou investeren om jullie op te sporen. U deelt klaarblijkelijk zelf ook deze inschatting, want u stelt heel zeker dat jullie verwanten in El Salvador geen problemen zouden krijgen met dezelfde bende omdat ze ver weg wonen van waar u zelf problemen hebt gehad (CGVS 2, p.3). Uw schoonouders wonen nochtans in dezelfde gemeente, Santa Tecla, zij het in een wijk die 20 à 25 minuten verderop ligt (CGVS 1, vraag 65), en uw moeder woont op een dik halfuur rijden van waar u woonde (CGVS 1, vraag 16). Uw moeder woont overigens samen met uw grootvader, die de eigenaar is van het huis waar u woonde en er zelf lange tijd verbleef (CGVS 1, vraag 17), waardoor redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de bendeleden zijn contactgegevens zouden kunnen bekomen indien ze daartoe doortastende maatregelen zouden nemen. Zelfs indien aan de door u beweerde feiten dus enig geloof gehecht zou worden, quod non, is het duidelijk dat u zelf meent dat het zou gaan om een zeer lokaal probleem dat u op eenvoudige wijze kon ontlopen, en waarna u de draad van uw leven weer zou kunnen oppikken.

Er rijzen dan ook ernstige twijfels over de omstandigheden van uw vertrek uit El Salvador. Zowel u als uw partner beschikten reeds over een paspoort op het ogenblik dat de door u beweerde feiten zouden hebben plaatsgevonden, zowel u als uw partner verdienden geld in El Salvador (CGVS 1, vragen 54-57) en jullie woonden gratis in het huis van uw grootvader (CGVS vrouw 2, p.8). Bovendien is uw schoonvader een bedrijfsleider (CGVS vrouw 2, p.3-4). Indien jullie in april 2019 oprecht geloofden dat jullie levens in gevaar waren, valt niet in te zien waarom jullie zo lang zouden talmen om het land te verlaten: jullie hadden rechtstreeks of onrechtstreeks toegang tot voldoende middelen om een vlucht naar het buitenland te financieren. Gevraagd naar de aanleiding van jullie beslissing op 15 juni 2019 om El Salvador te verlaten kan uw partner geen concrete gebeurtenis of wijziging in jullie situatie vermelden, maar verwijst ze enkel naar een gebrek aan reactie van de overheid ten gevolge van de klacht die u had ingediend op 25 april 2019 (CGVS vrouw 2, p.10) en omdat jullie situatie maar niet verbeterde (CGVS vrouw 2, p.10-11). Wanneer ze erop gewezen wordt dat volgens jullie verklaringen de problemen waren opgehouden in de maanden voor jullie vertrek betwist ze dat en stelt ze dat het sowieso niet mogelijk is om op "1 uur tijd je hele leven in een valies te steken" (CGVS vrouw 2, p.12),

wat ze verduidelijkt door te stellen: "Ik had nog dingen die ik moest regelen, ik had verantwoordelijkheden die ik moest afmaken en betalingen die ik nog moest doen" (CGVS vrouw 2, p.12). Nog buiten beschouwing gelaten dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen 1 uur tijd en drie maanden lang brengt het CGVS in herinnering dat jullie deze tijd kennelijk gebruikten om tal van documenten te verzamelen die hoegenaamd niet noodzakelijk zijn om El Salvador te verlaten (zie supra). Dat ze daarenboven ook nog eens vergoelikt dat jullie allebei nog een tijdlang bleven werken door te stellen dat jullie niet zomaar konden leven op kosten van haar ouders (CGVS vrouw 2, p.12), is bijzonder lichtzinnig en doet enkel nog verder afbreuk aan de aannemelijkheid van jullie beweerde vrees.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door jullie voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten bevestigen immers jullie persoonsgegevens, jullie professionele carrière, jullie diploma's en het feit dat jullie eigenaar waren van een auto. Al deze zaken staan hier niet ter discussie. Dat jullie ooit een aangifte hebben gedaan staat evenmin ter discussie. Omwille van bovenstaande redenen kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de verklaringen die u hierin heeft laten neerschrijven. De e-mail van uw advocaat waarin deze laat opmerken dat er '17 uur' staat genoteerd in het gehoorverslag waar dat eigenlijk '19 uur' moest zijn, heeft geen enkele impact op de bovenstaande motivering.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing inzake D. G. G. E. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.(...) Z.(...) D.(...) G.(...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1993 in La Libertad (El Salvador). U vatte na het middelbaar nog hogere studies aan, die u niet hebt afgemaakt. Behalve uw studies werkte u ook in El Salvador. U bent sinds 2018 getrouwd met H.(...) H.(...) L.(...) V.(...) (CG-nummer xxx en O.V.-nummer xxx). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner H.(...) H.(...) L.(...) V.(...) (zie ook hieronder):

"(...)"

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsook van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 248 192 van de Raad van 27 januari 2021.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 51/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voeren verzoekers verder nog de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8, lid 2 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In een vierde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stavingsstukken:

- het arrest nr. 248 192 van 29 januari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3);
- eigen notities van hun advocaat genomen tijdens verzoekers persoonlijke onderhouden *d.d.* 3 juni 2021 (stuk 4).

2.2.2. De verwerende partij laat op 7 januari 2022 een aanvullende nota aan de Raad worden waarbij aan de url van de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 wordt gerefereerd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoekers in hun derde middel verwijzen naar artikel 8, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn kan worden opgemerkt dat deze norm is overgenomen in artikel 48/5, § 3, lid 2 van de Vreemdelingenwet zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt.

Deze onderdelen van de middelen zijn dan ook niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers voeren aan bij een terugkeer naar El Salvador de bende MS-13 te vrezen nadat verzoeker meermaals door leden van deze bende werd aangesproken ter betaling van een som afpersingsgeld. Verzoekers verklaren dat hun problemen startten op 25 oktober 2018 toen verzoeker door twee mannen van de bende MS-13 werd beroofd. Nadat hij één van deze mannen begin november op straat herkende, werd hij bedreigd en werd van hem geëist dat hij tegen januari een *renta* zou betalen. Op 5 januari 2019 werd verzoeker opgebeld met de mededeling dat hij 500 dollar diende te betalen, anders zou hij of zijn echtgenote het met hun leven bekopen. Daarna werd hij dezelfde dag opgebeld met de mededeling van de plaats waar hij het geld moest gaan afgeven. Verzoekers besloten het bedrag te betalen. Begin februari werd verzoeker opnieuw opgebeld met de melding dat hij tegen 18 februari opnieuw 500 dollar diende af te geven. Op 18 februari werd hij opgebeld met de mededeling van het uur en de plaats waar hij het geld moest afgeven. Toen hij dit geld ging afgeven, werd hem aangegeven dat hij dit bedrag moest blijven betalen. Op 25 maart 2019 kwamen vervolgens drie bendeleden naar de woning van verzoekers en zeiden dat ze een laatste keer moesten betalen, meer bepaald een bedrag van 2000 dollar. Op 6 april 2019 stonden vijf bendeleden verzoekers 's avonds op te wachten aan hun woning en eisten de som op. Nadat verzoeker aangaf dat hij op dat ogenblik dergelijke som niet kon betalen, kregen zij 10 dagen extra om het geld te verzamelen. Verzoekers zijn vervolgens op 8 april 2019 naar het huis van verzoeksters ouders gevlucht tot aan hun vertrek uit El Salvador. Op 25 april 2019 deden ze aangifte bij de politie en op 3 mei 2019 bij de Fiscalia.

2.3.4.2. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en

economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen; dit is duidelijk het geval bij verzoekers nu verzoeker op toevallige wijze slachtoffer werd van op geld beluste criminelen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) het enige document dat verzoekers ter staving van hun vluchtmotieven neerleggen, betreft de klacht die zij op 25 april 2019 hebben ingediend, die slechts een registratie van hun verklaringen omvat;

(iii) aan verzoekers kan niet het voordeel van de twijfel worden toegekend voor wat hun overige verklaringen betreft, daar hun algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd: (1) verzoeker legt verklaringen af die strijdig zijn met de verklaringen die hij aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken over het feit of er bij het incident in november 2018 al dan niet bedreigingen ten aanzien van zijn vrouw werden geuit en over het feit of het bendelid aan de telefoon zou gezegd hebben dat hij op de hoogte was van hun huwelijk op 29 december 2018, (2) verzoeker heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept over het feit dat hij op 5 januari twee telefoontjes heeft ontvangen, (3) de verklaringen van verzoekers komen weinig doorleefd over en lijken zelfs ingestudeerd, (4) het is markant dat verzoekster in haar persoonlijk onderhoud *d.d.* 3 juni 2021 een andere versie van de gebeurtenissen naar voor schuift over de nasleep van de overval op 25 oktober 2019, meer bepaald wanneer zij zou zijn ingelicht door haar man hieromtrent en er hoegenaamd niet kan worden ingezien hoe een vage vermelding dat er verzoeker iets was overkomen of dat hij was overvallen zonder dat hij daarover meer wilde lossen, ertoe zou bijdragen dat verzoekster zich minder zorgen zou maken, terwijl dat is wat verzoekster beweert, (5) verzoekers gedrag, waarbij hij nog tot 23 april bleef werken voor I. F. en tot 26 april voor P. C., terwijl de deadline voor de betaling van 2000 dollar op 16 april 2019 zou verstrijken en de bendeleden hadden aangegeven te weten waar hij werkte, ondermijnt de door hen geschetste vrees, (6) de verklaringen met betrekking tot hun contacten met politie en parket overtuigen niet daar (a) verzoekster stelt dat verzoeker op 3 mei 2019 verklaringen heeft afgelegd, doch slechts op 2 juli 2019 een kopie van de klacht heeft verkregen, daar waar verzoeker volhardt dat hij het document op 3 mei 2019 heeft ontvangen van de Fiscalia en dit terwijl het stuk geen enkele verwijzing bevat naar 3 mei 2019, (b) uit het document blijkt dat verzoeker zich in juli 2019 heeft aangemeld bij het parket, wat niet valt te rijmen met zijn verklaringen dat hij zich fysiek niet naar het parket kon verplaatsen om er documenten op te halen omdat hij zich daarmee zou blootstellen aan de bende, (c) de contactgegevens die verzoeker door de politie heeft laten noteren in de aangifte niet langer klopten en (d) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het gegeven of zij zich nog geïnformeerd hebben naar het gevolg dat aan de klacht werd gegeven, (7) verzoekers hebben nog een geruime tijd hun gewone routine verdergezet, wat de bewering dat zij ondergedoken bij de ouders van verzoekster leefden relativeert en zij verklaarden bovendien initieel tot aan hun vertrek uit El Salvador te hebben verbleven op hetzelfde adres in de wijk Santa Monica, (8) de problemen van verzoekers waren op het ogenblik van hun vertrek uit El Salvador op 3 juli 2019 bovendien niet meer actueel gelet op het feit dat ze sinds 6 april 2019 niets meer hadden gehoord van de bende en verzoekers' verklaringen wijzen erop dat de door hen aangehaalde problemen van lokale aard zijn, (9) er kan niet worden ingezien waarom verzoekers drie maanden gewacht hebben om uit El Salvador te vertrekken terwijl zij reeds over een paspoort beschikten en (on)rechtstreeks toegang hadden tot voldoende middelen om hun vlucht naar het buitenland te financieren en (10) de documenten die verzoekers tijdens de administratieve procedure voorleggen, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen

en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Vooreerst wordt vastgesteld dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen afstand doet van de motieven van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op het eerste gehoor van verzoekster: *“2.2. Daar waar verzoekers aanvoeren dat het CGVS het gezag van gewijsde van het arrest van de RvV van 27 januari 2021, (nr. 248 192) miskent, erkent verweerder dat er onterecht in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het gegeven dat de RvV het gehoor omschreef als niet zorgvuldig verlopen niet tot gevolg heeft dat de verklaringen van verzoekster helemaal niet meer van tel zijn. Verweerder wenst dan ook uitdrukkelijk afstand te doen van dit motief van de bestreden beslissing, en de mate waarin in de bestreden beslissingen verzoekster verweten wordt verklaringen af te leggen die in strijd zijn met haar verklaringen afgelegd op het CGVS dd. 10 maart 2021.”* De Raad volgt de verwerende partij dat de bestreden beslissingen voor het overige wel nog voldoende draagkrachtige motieven bevat.

2.3.4.5. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoekers' voorgehouden problemen met de bende MS-13 geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het CGVS enkele verklaringen aflegt die strijdig zijn met zijn verklaringen zoals hij deze heeft uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“Om te beginnen legde u op het CGVS enkele verklaringen af die strijdig zijn met de verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In dit verband moet opgemerkt worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud liet optekenen dat er twee zaken verkeerd waren genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verwees meer in het bijzonder naar het verslag van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote. Daarin was genoteerd dat het tweede incident plaatsvond op 15 november, terwijl uw echtgenote had verklaard dat het ergens had plaats gevonden in de eerste vijftien dagen van november. Verder was daarin ook genoteerd dat u op die dag twee personen had herkend van het eerste incident terwijl uw echtgenote had verklaard dat u slechts één persoon had herkend. Uit deze opmerkingen van uzelf m.b.t. de persoonlijke onderhouden voor de Dienst Vreemdelingenzaken kan afgeleid worden dat u de verslagen van deze onderhouden naderhand goed heeft nagelezen én ook dat u met betrekking tot het verslag van uw persoonlijk onderhoud geen opmerkingen had. U liet immers in dit verband niets optekenen. Het feit dat het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond zonder tolk omdat de betrokken ambtenaar het Spaans machtig is (zie CGVS 1, p.2 en 12), vormt in deze geen bezwaar. Het verslag is u immers voorgelezen geweest en u bevestigde uitdrukkelijk dat de genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vragen 3.5-3.8).

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel dat tijdens het incident in november 2018 twee bendeleden u hadden benaderd, geld eisten van u tegen begin januari 2019 en dat u of uw vrouw iets zou overkomen als u niet gehoorzaamde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS werd u uitdrukkelijk gevraagd of tijdens dit incident naar uw vrouw werd verwezen. U ontkende en liet optekenen dat er in dit verband enkel in het algemeen naar 'familie' was verwezen. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. U verklaarde hierop dat men pas uitdrukkelijk naar uw vrouw

verwees tijdens het telefoontje van 5 januari 2019 (CGVS 1, vragen 103-105). Nochtans zijn uw verklaringen voor de DVZ klaar en duidelijk neergeschreven en aldus niet vatbaar voor interpretatie. U heeft in dit verband ook geen enkele opmerking toegevoegd noch nadat het verslag u werd voorgelezen, noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verklaarde verder nog bij DVZ dat u op 5 januari 2019 werd opgebeld. Een bendelid zou toen aan de telefoon van u 500 dollar geëist hebben. Hij zou u hebben gezegd dat hij was te weten gekomen dat u op 29 december 2018 was getrouwd en dat uw echtgenote iets zou overkomen indien u niet zou ingaan op hun eis (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen ontkende u uitdrukkelijk dat het bendelid aan de telefoon zou gezegd hebben dat hij ervan op de hoogte was dat jullie op 29 december 2018 waren getrouwd. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaring. U antwoordde dat u aan de interviewer voor de DVZ had gezegd dat jullie die dag waren getrouwd, maar niet dat het bendelid aan de telefoon dit aan u zou gezegd hebben (CGVS 1, vragen 142-144). Het is evenwel opmerkelijk dat u deze opvallende fout -volgens uzelf- volledig door toedoen van de ambtenaar van de DVZ, niet zou hebben opgemerkt: niet nadat het verslag u werd voorgelezen, en ook niet nadat u de twee verslagen nog eens opnieuw heeft nagelezen. (...)"

Verzoekers beargumenteren in het verzoekschrift dat er geen tolk aanwezig was op de Dienst Vreemdelingenzaken nu de ambtenaar die het gehoor afnam dit in het Spaans deed en zelf de vertaling naar het Nederlands waarnam, waardoor er een schending van artikel 51/4, § 2 van de Vreemdelingenwet voorligt. Verzoekers menen dat er geen enkele garantie is dat hun verklaringen correct vertaald werden en hen nadien correct werden voorgelezen, zodat de waarde van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook bijzonder relatief is. De Raad merkt in dit verband op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* in het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien valt, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, uit de notities van de interviews van verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet af te leiden dat verzoekers bezwaar maakten tegen het feit dat zij zonder tolk werden geïnterviewd of dat er zich daadwerkelijk problemen met de vertaling zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt hieruit dat verzoekers hun relaas hebben uiteengezet en dat hen aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wensten toe te voegen, hetgeen zij niet deden (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ d.d. 14 oktober 2019 van verzoeker en van verzoekster, vraag 3.8.). Uit de administratieve dossiers blijkt bovendien dat verzoekers het verslag van het gehoor (vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken), nadat dit hen werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, 'vragenlijst' en 'verklaring DVZ' d.d. 14 oktober 2019, beide verzoekers).

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 10 maart 2020 geeft verzoeker aan dat er twee zaken verkeerd genoteerd werden tijdens het onderhoud van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald dat er een foute datum werd opgeschreven over wanneer een feit plaatsvond en het feit dat zij slechts 1 individu en geen twee personen had herkend tijdens dat incident (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker d.d. 10 maart 2020 (hierna: CGVS I M), p. 2). De Raad merkt in dit verband op dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de door verzoeker aangebrachte correcties in verband met het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster werden meegenomen door de commissaris-generaal bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele opmerking maakt met betrekking tot het verslag van zijn eigen persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verzoeker niet aangaf dat er foute vermeldingen in zijn persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken stonden, kon het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat dit verslag de verklaringen van verzoeker zoals hij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken correct weergeeft. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij stellen dat de bewijslast wordt omgekeerd. Verzoekers hebben kunnen meedelen waar er eventueel vergissingen hadden plaatsgevonden in het gehoor bij DVZ en hiermee werd blijkens de bestreden beslissingen rekening gehouden. Nu verzoeker geen melding heeft gemaakt van enig probleem in zijn gehoor bij de DVZ, kan het CGVS niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoekers tonen bijgevolg geen concreet probleem of nadeel aan dat zij zouden hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, noch vermelden zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het

ontbreken van een tolk voor hen zou hebben gehad. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers ook niet aangeven op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans verliep, een invloed heeft gehad op de bestreden beslissingen.

Aangaande de inconsistentie in verzoekers' verklaringen over het feit of een bendelid aan de telefoon op 5 januari 2019 al dan niet zou hebben aangegeven dat hij op de hoogte was van het feit dat verzoekers getrouwd waren op 29 december 2018, merken verzoekers nog op dat het niet om een tegenstrijdigheid gaat en dat hun verklaringen hieromtrent duidelijk en coherent zijn. Verzoekers citeren hierbij uit hun verklaringen tijdens hun persoonlijke onderhoud op het CGVS. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheid te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherentie te vergoelijken.

Het motief dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verwezen naar het feit dat hij twee telefoontjes zou hebben ontvangen op 5 januari is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

2.3.4.5.2. Verder kan ook verzoekers' reactie op de door hen beweerde feiten allerm minst overtuigen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen op goede gronden te lezen als volgt:

“Ook jullie reactie op deze beweerde feiten is weinig overtuigend. Blijkens jullie verklaringen kregen jullie op 6 april 2019 nog tien dagen uitstel om de 2000 dollar te betalen. Dit betekent dat de termijn op 16 april 2019 zou verstrijken. Uit uw eerdere verklaringen blijkt evenwel dat u nog bent verder blijven werken tot 23 april voor I.(...) F.(...) en zelfs tot 26 april voor P.(...) C.(...) (zie CGVS 1, vragen 25 en 26). Het is erg opmerkelijk dat u zelfs nog tien dagen na het verstrijken van de termijn die de benedeleden jullie hadden toegestaan bent blijven verder werken, temeer daar de benedeleden u eerder al hadden laten weten op de hoogte te zijn van waar u precies werkte (zie DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS 1, vraag 61; zie aangifte, toegevoegd aan het administratief dossier). Met andere woorden, door verder van en naar uw werk te blijven gaan, zelfs na het verstrijken van de betalingstermijn, stelde u zichzelf volledig bloot aan vergelding door de benedeleden. Dat u klaarblijkelijk een dergelijk groot risico bent blijven nemen, ondermijnt in grote mate de ernst van uw beweerde vrees. Het is weinig geloofwaardig dat u dergelijk risicovol gedrag stelde in de omstandigheden die u schetst, omdat u hiermee uw leven in gevaar zou brengen. Ook uw vrouw is overigens nog blijven werken tot 15 april 2019 (CGVS 1, vraag 74). Daar waar uw advocaat stelt dat het CGVS de voorzorgsmaatregelen minimaliseert die u zou hebben genomen toen u bent ondergedoken (CGVS 2, p.7) moet geweest worden op diverse elementen doen betwijfelen dat jullie werkelijk ondergedoken leefden (zie infra) en op uw verklaring dat u in de tijd dat u bij uw schoonouders verbleef met een andere wagen reed en uw gsm-nummer had afgesloten (CGVS 1, vragen 69 en 73). Dat u met dergelijke beperkte ingrepen uw leven voldoende veilig achtte om elke dag naar het werk te gaan in de meest acute fase van uw beweerde problemen relativeert wel degelijk de ernst van de door u beweerde bedreiging.”

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij onmiddellijk zeer ingrijpende maatregelen hebben genomen omdat zij vreesden voor hun leven, dat zij immers niet meer in hun huis woonden, hun eigen auto's niet meer gebruikten en verzoeker naar het werk ging met de auto van zijn schoonouders, beperken zij zich tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers er dan ook niet in slagen om hoger vermelde vaststellingen van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers hekelen verder in het verzoekschrift nog dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de bewijzen die verzoeker neerlegde die aantonen dat hij meteen zijn ontslag indiende, maar dat hij zijn opzegtermijn nog uitdeed. Verzoeker verklaart in het verzoekschrift in dit verband nog: *“Als gevolg van de beslissing die we op 8 april 2019 namen om ons huis te ontvluchten uit angst voor doodsb bedreigingen, namen we de beslissing om onze baan op te zeggen uit veiligheidsoverwegingen, aangezien de benedeleden al onze persoonlijke informatie kenden en de daaropvolgende dagen dat ik voor I.(...) F.(...) bleef werken waren 15 dagen en voor P.(...) C.(...) waren 18 dagen die ik beschouwde als een groot risico (...). In de meeste banen in El Salvador vragen ze om een ontslagtermijn van ongeveer 15 dagen. (...).”* Het CGVS merkt in zijn nota met opmerkingen evenwel pertinent op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat niettegenstaande hij al op 8 april 2019 besloten had om zijn huis te ontvluchten, hij pas op 23 april 2019 zijn ontslag aanbood bij I. F. en op 26

april 2019 bij P.C. (administratief dossier, CGVS I M, p. 4 en 6). Dergelijk gedrag staat wel degelijk haaks op de door verzoekers verklaarde vrees voor vervolging. Te meer nu zij verklaren dat de bendeleden op de hoogte waren van waar zij precies werkten (administratief dossier, CGVS I M, p. 5). Verder verklaarde verzoeker op het CGVS geenszins dat hij nog een opzegtermijn heeft gerespecteerd. Integendeel verklaarde verzoeker dat hij respectievelijk op 23 en 26 april 2019 zijn ontslag heeft ingediend en dan niet meer heeft verder gewerkt, terwijl hij dit in principe nog wel diende te doen voor het bedrijf I. F. omdat ze geen ontslagbrief hadden gekregen (administratief dossier, CGVS I M, p. 4 en 6). Verzoekers' bewering in het verzoekschrift dat hij bij P. C. een opzegtermijn van 18 dagen moest respecteren en waarbij hij aldus lijkt te suggereren dat hij daarom zijn werk aldaar pas kon stopzetten op 26 april 2019, strookt verder niet met de door hem voorgelegde ontslagbrief waaruit blijkt dat hij pas op 26 april 2019 – en dus niet meteen op 8 april 2019 – zijn ontslag bij P. C. heeft ingediend (administratief dossier, map 'Documenten'). De *post factum*-verklaringen waarvan verzoekers zich in het verzoekschrift bedienen stemmen aldus niet overeen met de door hen afgelegde verklaringen en neergelegde documenten en is bijgevolg duidelijk na reflectie tot stand gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch zijn allerminst ernstig en vermogen dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.4.5.3. Verder kunnen verzoekers' verklaringen aangaande hun contacten met politie en parket naar aanleiding van de door hen ingeroepen feiten niet overtuigen. De commissaris-generaal considereert in dit verband pertinent als volgt:

“Volgens uw vrouw bewijst de door jullie neergelegde klacht dat u op 03 mei 2019 een afspraak had bij het parket, waar u dan opnieuw verklaringen hebt afgelegd (CGVS vrouw 2, p.7). Wanneer zij ermee geconfronteerd wordt dat het document werd uitgereikt op 02 juli 2019 en nergens melding maakt van de datum 03 mei 2019 of van de verklaringen die u toen zou hebben afgelegd, wijt ze dat aan een misverstand. Ze stelt dan plotseling dat u op 02 juli 2019 nog eens naar het parket bent gegaan om een kopie van de aangifte te gaan halen zodat jullie “niet met lege handen” zouden moeten vertrekken naar België. U kon die kopie niet eerder krijgen omdat het nu eenmaal niet mogelijk is om de dag zelf een kopie van de aangifte te ontvangen daar (CGVS vrouw 2, p.14). Zelf ontkent u dan weer met klem dat u een afspraak moest maken: u zegt dat u gewoon kon langslopen bij het parket zoals u deed op 03 mei 2019, en meent ook dat de aangifte dat zou aantonen (CGVS 2, p.6). Nadat ook u erop gewezen werd dat de datum die op het document staat 02 juli 2019 is, blijft u volharden in uw bewering dat u het document hebt gekregen van het parket op 03 mei 2019 (CGVS 2, p.6), wat dus strijdig is met de feitelijke vaststellingen. In elk geval kan niet worden betwist dat u in juli 2019 naar het parket bent geweest. Volgens uw partner was dat bezoek louter en alleen om een document te verkrijgen waarmee u deze asielprocedure kon ondersteunen, wat inderdaad overeenstemt met de inhoud van dat document. Het is vreemd dat u, die blijft volhouden dat het voor u onmogelijk was om fysiek naar het parket te gaan omdat u zich daarmee zou blootstellen aan de bende (CGVS 2, p.7), zich toch persoonlijk daar hebt aangemeld om er papieren op te halen. Ook de overige verklaringen betreffende jullie contacten met het parket schieten tekort. Ten eerste moeten zowel u als uw partner toegeven dat de contactgegevens die u door de politie hebt laten noteren in de aangifte niet langer kloppen: zowel het telefoonnummer als het adres dat u opgaf zouden niet langer in gebruik geweest zijn. Politie en parket konden echter wel via e-mail met jullie communiceren, omdat jullie contactgegevens werden opgeslagen in een nationale databank (CGVS 2, p.5; CGVS vrouw 2, p.11). Het bestaan van dergelijke databank staven jullie met geen enkel element. Zelfs als er inderdaad een dergelijke databank bestaat waar niet naar wordt verwezen in de documenten van politie en parket zou u de gegevens daarin hebben moeten laten aanpassen naar het nieuwe e-mailadres dat u speciaal voor dat doel had aangemaakt (CGVS 2, p.5). Ook dergelijke update van uw gegevens toont u niet aan.

Uw vrouw voegt er ook nog aan toe dat indien er een onderzoek lopende was, het parket u dat zou hebben gezegd toen u daar op bezoek was, maar dat deden ze dus niet (CGVS vrouw 2, p.11). Net omdat jullie nooit een antwoord hebben gekregen van het parket, “geen enkele oproep ontvangen, geen mail ontvangen”, besloten jullie het land te verlaten in juni 2019 (CGVS vrouw 2, p.10,14). Gevraagd of jullie ooit zelf informeerden naar de stand van zaken van het onderzoek ontkent uw vrouw dit (CGVS vrouw 2, p.14). Ook u stelt dat u hebt “zitten wachten opdat ze mij zouden bellen” (CGVS 2, p.6), wat u wijzig naar een vruchteloos te hebben zitten wachten op een e-mail als u nogmaals wordt gevraagd of het parket u dan had u kunnen bereiken via telefoon (CGVS 2, p.6). Volgens uw verklaringen hebt u wel “duizenden keren” naar het nummer van het parket gebeld om te vragen hoe de zaken ervoor stonden (CGVS 2, p.6). Vervolgens werd u geconfronteerd met de verklaring van uw partner dat jullie nooit hebben geïnformeerd naar het gevolg dat aan de klacht werd gegeven, en blijft u erbij dat u tussen 03 mei 2019 en uw vertrek uit uw herkomstland ettelijke keren naar het nummer van het parket hebt gebeld (CGVS 2, p.6-7). Dat uw vrouw daarvan kennelijk nooit op de hoogte was, is evenwel bijzonder weinig plausibel. In dit verband merkte uw advocaat nog op dat asielzoekers geen contact mogen opnemen

met de autoriteiten van hun herkomstland en dat jullie dat bovendien te risicovol zouden vinden vanwege de banden tussen de politie en de criminele bendes (CGVS 2, p.7). Deze opmerkingen snijden geen hout. Het valt al niet in te zien om welke reden het u niet toegelaten zou zijn om contact op te nemen met de Salvadoraanse overheid aangezien u geen vrees jegens de autoriteiten kenbaar hebt gemaakt, maar integendeel stelt het land te hebben verlaten vanwege problemen die u er kende met een criminele bende. Bovendien stelt u wel degelijk herhaaldelijk contact met het parket te hebben gezocht, maar legde u daarover verklaringen die strijdig zijn met wat uw vrouw daarover heeft gezegd.”

Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat zij zich eerst tot de politie hebben gewend en vervolgens tot de Fiscalia. Uit het door hen voorgelegde document blijkt volgens verzoekers dan ook dat de klacht van verzoeker bij de politie is opgemaakt en afgedrukt op 26 april 2019 en vervolgens werd overgemaakt aan de Fiscalia, waar het document in zijn geheel werd afgeleverd op 2 juli 2019. Wat de vaststelling betreft dat uit het document niet valt af te leiden dat verzoeker op 3 mei 2019 naar de Fiscalia is geweest, voeren verzoekers aan dat verzoekster verklaarde dat verzoeker zowel op 3 mei 2019 als op 2 juli 2019 naar de Fiscalia is geweest, dat verzoeker op 3 mei 2019 geen kopie meekreeg van de Fiscalia en op 2 juli 2019 naar de Fiscalia is gegaan om voormeld document te ontvangen. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij zich door de vele kritische vragen onder druk voelde gezet en zich vergiste toen hij verklaarde dat hij het document van de Fiscalia op 3 mei 2019 heeft gekregen. De Raad stelt evenwel vast dat uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat verzoeker zelf spontaan heeft verklaard dat hij op 3 mei 2019 naar de Fiscalia is gegaan (administratief dossier, CGVS II M, p. 5-6). Meer nog, wanneer de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker confronteert met het gegeven dat op het door hem voorgelegde stuk staat dat het is opgesteld op 2 juli 2019, volhardt verzoeker dat hij het document op 3 mei 2019 heeft verkregen (administratief dossier, CGVS II M, p. 6). Wanneer verzoeker vervolgens wordt gepeild of hij na 3 mei 2019 nog contact heeft gehad met de Fiscalia, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij zich op 2 juli 2019 andermaal persoonlijk bij de Fiscalia zou hebben aangeboden teneinde een kopie van zijn aangifte te bekomen (*ibid.*). Verzoekers kunnen in het verzoekschrift dan ook niet ernstig voorhouden dat verzoeker zich tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben vergist omwille van druk en hij zich wel degelijk op 2 juli 2019 naar de Fiscalia begaf. In dit verband kan er nog op worden gewezen dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt en dat de interviewer hiermee rekening houdt, maar *in casu* is er, verzoekers' blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress of emoties verzoeker zouden hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Verzoekers brengen met het betoog in het verzoekschrift voorts geen enkel valabel argument bij om de vaststellingen te weerleggen dat verzoekers verklaring dat hij zich onmogelijk fysiek naar het parket kon begeven omdat hij zich daarmee zou blootstellen aan de bende, haaks staat op het door hem neergelegde document van de Fiscalia en de verklaringen van verzoekster dat hij zich toch op 2 juli 2019 heeft aangemeld, alsook de vaststelling dat de contactgegevens die door de politie in de aangifte werden genoteerd niet langer klopten en verzoekers geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat de bevoegde instanties via e-mail contact konden opnemen dan wel op de hoogte waren van het nieuwe e-mailadres dat verzoeker speciaal voor dat doel had aangemaakt. Deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Zo verzoekers in het verzoekschrift nog hekelen dat verzoekster de *protection officer* verkeerd heeft begrepen toen deze vroeg of zij na hun vertrek nog geïnformeerd hadden naar de klacht omdat de vraag daarvoor ging over verzoeksters vertrek naar België, slagen zij er andermaal niet in te overtuigen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de vraag “*U zei daarnet toch dat jullie besloten om het land te verlaten nadat uw man bij de fiscalia was geweest en merkte dat er niets van onderzoek was gedaan, het is eigenlijk omgekeerd: hij ging naar de fiscalia toen jullie besloten hadden om asiel aan te vragen in België?*” (administratief dossier, CGVS V, p. 14), in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden voorgehouden, duidelijk wordt gepeild naar de chronologie van de door verzoekster geschetste gebeurtenissen en de reden waarom verzoeker zich tot de Fiscalia wendde voor het uiteindelijke vertrek uit El Salvador. Er kan dus ook niet worden ingezien dat verzoekster zou hebben begrepen dat het enkel ging over informeren naar de stand van zaken na hun vertrek uit El Salvador. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekster meende dat de vraag enkel betrekking had op hun pogingen om zich vanuit België te informeren over de verdere opvolging van hun

klacht, verzoekers onderling incoherente verklaringen afleggen. Zo verklaart verzoekster immers, gevraagd of zij zich niet op andere manieren konden informeren zoals bijvoorbeeld door zelf te bellen, dat zij niet wist dat dit kon en zij dat ook niet hebben gedaan (administratief dossier, CGVS V, p. 14-15), terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat hij duizenden keren zou hebben gebeld (administratief dossier, CGVS II M, p. 7). Dit alles maakt dan ook dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de klacht die zij hebben neergelegd en de opvolging ervan wordt ondermijnd.

2.3.4.5.4. Verder relateert het gegeven dat verzoekers nog geruime tijd hun routine hebben verdergezet en in juli 2019 nog een bezoek brachten aan het parket, hun bewering als zouden zij ondergedoken hebben geleefd bij verzoeksters ouders van april tot en met juli 2019 (administratief dossier, CGVS II M, p. 6-7). Zoals hoger reeds werd opgemerkt, bleef verzoeker nog tot 23 en 26 april 2019 verder werken op locaties die gekend waren door bendeleden. Ook verzoekster bleef tot 15 april 2019 aan de slag. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekers ook nog tal van andere onnodige uitstappen hebben gedaan. Zo werd het door verzoeker neergelegde rijbewijs uitgereikt op 28 juni 2019, zijn de onderwijsdocumenten voorzien van een apostille op 1 juli 2019, werden hun attesten van goed gedrag en zeden en de uittreksels uit het strafblad uitgereikt in juni 2019 en voorzien van een apostille op 1 juli 2019. Bovendien verklaren verzoekers dat zij nieuwe identiteitskaarten gingen halen om hun burgerlijke staat te laten actualiseren (administratief dossier, CGVS II M, p. 4; CGVS V, p. 10). Deze werden uitgereikt op 30 april 2019 in de gemeente waar zij woonden. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekers zich tussen 8 april 2019 (het ogenblik waarop zij hun huis zouden zijn ontvlucht) en 3 juli 2019 (het ogenblik van hun vertrek uit El Salvador) diverse malen buitenhuis begaven. Dat verzoekers zich zoveel moeite getroost hebben om tal van niet-essentiële documenten in orde te brengen vooraleer naar België te vertrekken, is niet verzoekenbaar met het gedrag van iemand die is ondergedoken omdat hij voor zijn leven vreest.

De argumentatie in het verzoekschrift over het nut van sommige van de opgenoemde documenten voor hun reis naar Spanje en het verweer dat het CGVS hen niet ernstig kan verwijten dat ze nog naar het parket zijn gegaan, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat, behoudens het door de Fiscalia op 2 juli 2019 afgeleverde document ter staving van het feit dat zij eind april 2019 een klacht hebben ingediend, geen van deze documenten enig verband houden met de door hen aangehaalde vluchtmotieven, zodat wel degelijk kan worden overwogen dat de vaststelling dat verzoekers dermate veel moeite deden om niet-essentiële documenten te verzamelen in een periode dat zij een ondergedoken bestaan zouden hebben geleid, de door hen voorgehouden vrees door vervolging ondermijnt.

De vaststelling dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken initieel verklaarden dat zij tot aan hun vertrek uit El Salvador hebben verbleven op hetzelfde adres in de wijk Santa Monica en pas later gewag maken van het feit dat zij bij verzoeksters ouders hebben verbleven voor hun vertrek, is bijkomstig. Kritiek op dit overtoellig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissingen.

2.3.4.5.5. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen – *quod non* –, uit hun verklaringen blijkt dat hun problemen met de bende MS-13 van lokale aard zijn en zij deze kunnen vermijden door elders te wonen, waar zij niet het risico lopen beschouwd te worden als “*personen die een daad van verzet plegen door te weigeren het afpersingsgeld te betalen*”. Zo dient er immers te worden vastgesteld dat verzoekers aangeven dat zij van 8 april 2019 tot aan hun vertrek uit El Salvador op 3 juli 2019 bij de ouders van verzoekster hebben verbleven in een andere wijk op ongeveer 20 à 25 minuten van hun eigen woning (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS I M, vragen 61-67, p. 6). Verzoeker geeft daarbij te kennen dat zij in die periode geen problemen meer hebben gekend met de bendeleden (*ibid.*, vraag 68, p. 6). Hoewel zij aangeeft dat verhuizen niet voldoende is, verklaart verzoekster eveneens dat zij niets meer van de bende hadden gehoord sinds 6 april 2019 omdat zij waren verhuisd (administratief dossier, CGVS V, p. 11). Dat zij tijdens deze periode een ondergedoken bestaan leefden, wordt ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker tot respectievelijk 23 en 26 april bleef werken voor zijn werkgevers en zich dus begaf op plaatsen die gekend zouden zijn bij de bendeleden, los van het feit met welke wagen hij reed en dat zij verschillende niet-essentiële documenten bekwamen tussen april en juli 2019 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS I M, vragen 25-26, p. 4 en vraag 61 p. 5 en *supra* punt 2.3.4.4.4.). Bijgevolg kan worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers problemen kenden in de wijk van verzoeksters ouders en dat hun problemen met de bendeleden van MS-13 in hun wijk – zo hieraan al geloof kan worden gehecht – aldus van lokale aard zijn. Dit wordt eens te meer onderstreept waar verzoeker op het CGVS zelf verklaart dat hun verwanten (in het bijzonder verzoekers moeder en verzoeksters ouders) in El Salvador geen problemen zouden krijgen met dezelfde bende

omdat ze “ver” weg wonen van waar verzoekers zelf problemen hebben gehad (administratief dossier, CGVS II M, p. 3). In dit verband dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeksters ouders nochtans in dezelfde gemeente, Santa Tecla, zij het op 20 à 25 minuten rijden wonen en verzoeksters moeder op een dik half uur rijden woonde (administratief dossier, CGVS I M, vraag 16). Verzoekers moeder woont overigens samen met zijn grootvader, die eigenaar is van het huis waar verzoekers woonden en er zelf lange tijd verbleef (*ibid.*, vraag 17).

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal nog bij waar deze considereert: *“Nog los van de observatie dat uit uw verklaringen en documenten helemaal niet blijkt dat jullie zouden zijn ondergedoken in de maanden voor uw vertrek slagen jullie er ook niet om aan te duiden om welke reden jullie op 15 juni de beslissing namen om El Salvador te verlaten (CGVS vrouw 2, p.10) omdat jullie beweerde problemen toen niet meer actueel waren en jullie situatie ongewijzigd bleef. Jullie stellen immers na 06 april 2019 niets meer gehoord te hebben van de bende die jullie vrezden (CGVS 1, vraag 68; CGVS vrouw 2, p.11), en reiken evenmin concrete elementen aan dat deze bende ooit naar u op zoek is gegaan, behoudens de hypothese dat iemand die de bende niet betaald altijd door hen zal worden opgespoord (CGVS 2, p.5; CGVS vrouw 2, p.7). (...)”*

In het verzoekschrift stellen verzoekers niet akkoord te kunnen gaan met de overwegingen door de commissaris-generaal, verwijzen zij naar de verklaring van T. Boerman met betrekking tot bendegeweld in Centraal Amerika in het algemeen en in El Salvador in het bijzonder waarin wordt bevestigd dat personen die bendegeweld ontvluchten en gedwongen worden terug te keren naar El Salvador vermoord worden of blootgesteld worden aan extreme vormen van geweld, alsook dat eens iemand het doelwit van een bende is geworden, het risico niet afneemt na verloop van tijd. Zij menen dan ook dat het feit dat zij niets meer van de bende gehoord hebben sinds april 2019 niet betekent dat hun vrees niet langer actueel zou zijn en dat het voor hen onmogelijk is om te achterhalen waarom hun ouders geen problemen hebben gekend met de bende. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers met dit betoog in het verzoekschrift geen enkel concreet argument bijbrengen om de vaststelling te verklaren of te weerleggen dat zij na 6 april 2019 niets meer hebben gehoord van de bende die zij vrezden, dat zij evenmin concrete elementen aanbrengen waaruit blijkt dat deze bende ooit naar hen op zoek is gegaan en dat verzoeker bevestigde dat zijn problemen van zeer lokale aard zijn.

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift nog betogen dat zij bovendien geen contact meer hebben met mensen in El Salvador omdat het te gevaarlijk is om hierover te informeren, dient te worden opgemerkt dat verzoekster op het CGVS nochtans verklaart dat zij nog wel contact heeft met haar familie in El Salvador (administratief dossier, CGVS V, p. 4), hetgeen deze bewering danig relativeert.

2.3.4.5.6. Tot slot wordt in de bestreden beslissingen nog op goede gronden overwogen als volgt:

“Er rijzen dan ook ernstige twijfels over de omstandigheden van uw vertrek uit El Salvador. Zowel u als uw partner beschikten reeds over een paspoort op het ogenblik dat de door u beweerde feiten zouden hebben plaatsgevonden, zowel u als uw partner verdienden geld in El Salvador (CGVS 1, vragen 54-57) en jullie woonden gratis in het huis van uw grootvader (CGVS vrouw 2, p.8). Bovendien is uw schoonvader een bedrijfsleider (CGVS vrouw 2, p.3-4). Indien jullie in april 2019 oprecht geloofden dat jullie levens in gevaar waren, valt niet in te zien waarom jullie zo lang zouden talmen om het land te verlaten: jullie hadden rechtstreeks of onrechtstreeks toegang tot voldoende middelen om een vlucht naar het buitenland te financieren. Gevraagd naar de aanleiding van jullie beslissing op 15 juni 2019 om El Salvador te verlaten kan uw partner geen concrete gebeurtenis of wijziging in jullie situatie vermelden, maar verwijst ze enkel naar een gebrek aan reactie van de overheid ten gevolge van de klacht die u had ingediend op 25 april 2019 (CGVS vrouw 2, p.10) en omdat jullie situatie maar niet verbeterde (CGVS vrouw 2, p.10-11). Wanneer ze erop gewezen wordt dat volgens jullie verklaringen de problemen waren opgehouden in de maanden voor jullie vertrek betwist ze dat en stelt ze dat het sowieso niet mogelijk is om op “1 uur tijd je hele leven in een valies te steken” (CGVS vrouw 2, p.12), wat ze verduidelijkt door te stellen: “Ik had nog dingen die ik moest regelen, ik had verantwoordelijkheden die ik moest afmaken en betalingen die ik nog moest doen” (CGVS vrouw 2, p.12). Nog buiten beschouwing gelaten dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen 1 uur tijd en drie maanden lang brengt het CGVS in herinnering dat jullie deze tijd kennelijk gebruikten om tal van documenten te verzamelen die hoegenaamd niet noodzakelijk zijn om El Salvador te verlaten (zie supra). Dat ze daarenboven ook nog eens vergoelijkt dat jullie allebei nog een tijdlang bleven werken door te stellen dat jullie niet zomaar konden leven op kosten van haar ouders (CGVS vrouw 2, p.12), is bijzonder lichtzinnig en doet enkel nog verder afbreuk aan de aannemelijkheid van jullie beweerde vrees.”

Waar verzoekers doorheen hun verzoekschrift in dit verband aanhalen dat de motieven van de bestreden beslissingen behept zijn met een redeneerfout, dit omdat er geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat iedere persoon anders is en op een andere wijze reageert op ingrijpende gebeurtenissen en de commissaris-generaal zich laat leiden door zijn eigen visie en ongefundeerde speculaties, dient erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming heeft laten leiden door hun eigen verklaringen en de objectieve landeninformatie die werd opgenomen in het administratief dossier. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekers onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekers zouden moeten voldoen teneinde hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekers afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekers echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen *normaliter* kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

2.3.4.5.7. Voor zover verzoekers in het verzoekschrift nog opmerken dat het CGVS een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd omdat in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster geen melding wordt gemaakt van het feit dat zij zeer emotioneel werd tijdens het vertellen van haar vluchtrelaas en een stuk al huilend vertelde, dient erop gewezen dat aan verzoekster op 8 juni 2021 een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd bezorgd en zij in het kader hiervan op 24 juni 2021 slechts één opmerking formuleerde aangaande de inhoud van deze notities, meer bepaald dat er verkeerdelijk in werd vermeld dat verzoekster verklaard had dat haar echtgenoot op 18 februari 2019 het geld ging afgeven om 17 uur terwijl dit 19 uur moest zijn. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster, overeenkomstig artikel 57/5*quater*, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met de overige inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juni 2021. Het *post factum* aanvoeren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde zaken of gebeurtenissen niet zouden zijn genoteerd tijdens voormeld persoonlijk onderhoud is dan ook niet ernstig. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze, waar of wanneer dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissingen. De opmerking dat niet kan worden volgehouden dat verzoekers' verklaringen weinig doorleefd overkomen en deels ingestudeerd zouden zijn, kan niet onderuit worden gehaald door het enkele feit dat verzoekster het op een gegeven moment moeilijk krijgt en huilt.

2.3.4.5.8. In zoverre verzoekers menen dat de dossierbehandelaar hun vluchtrelaas heeft bekeken vanuit een eng perspectief en persoonlijke zienswijze en vaak subjectieve en speculatieve argumenten heeft gebruikt, dient opgemerkt dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Het loutere feit dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat verzoekers, die na het vernietigingsarrest nr. 248 220 van de Raad van 27 januari 2021 werden uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 april 2021, weigerden om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud omdat zij dan zouden moeten praten met dezelfde *protection officer* als deze die ook hun eerste persoonlijk onderhoud afnam, zelfs nadat hen werd benadrukt dat het CGVS en zijn medewerkers op onpartijdige en integere wijze elk verzoek om internationale bescherming analyseren, is op zich geen reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Immers blijkt uit het administratieve dossiers, alsook de bestreden beslissingen dat verzoekers, gezien de omstandigheden, nogmaals een kans werd aangeboden om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud met een andere *protection officer*. Uit de stukken van de administratieve dossiers en de bestreden beslissingen kan dan ook geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.4.5.9. Voor het overige volharden verzoekers in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, bekritisieren en spreken zij de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, minimaliseren zij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en poneren zij een vrees voor vervolging, dit evenwel zonder de motieven van de bestreden beslissingen afdoende en *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen in verband met hun voorgehouden problemen te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.6. Waar verzoekers onder verwijzing naar UNHCR "*Eligibility Guidelines*" aanvoeren dat zij een risicoprofiel bezitten als personen die omwille van hun professionele bezigheden vatbaar zijn voor afpersing, dient erop gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the particular circumstances of the case [...]*"). De enkele verwijzing naar een risicoprofiel volstaat bijgevolg niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er evenwel niet in de door hen aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.4.7. Verzoekers betogen tevens dat zij als terugkeerders uit het buitenland naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden geïsoleerd. Zij citeren hiertoe uit de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, het rapport "*Deported to Danger*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 en de verklaringen van T. J. BOERMAN op vraag van NANSEN d.d. 7 september 2021.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegeïsoleerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020 (aangehaald in het verzoekschrift), dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeïsoleerd en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geïsoleerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals blijkt uit het voorgaande en zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoekers immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met bendeleden van bende MS-13. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegeïsoleerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegeïsoleerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden geïsoleerd door bendeleden.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.4.8. Verzoekers voeren geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige documenten die zij hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie in het verzoekschrift dat bendes in El Salvador te karakteriseren zijn als politiek geïnspireerde niet-staatelijke actoren van vervolging die optreden als *de facto* autoriteiten, waardoor vervolging door deze bendes een *nexus* vertoont met het Vluchtelingenverdrag op basis van politieke overtuiging, alsook het uitvoerig betoog dat er in El Salvador geen sprake is van overheidsbescherming, zijn bijgevolg niet dienstig.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de door beiden partijen aangebrachte landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific*

reasons" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van September 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *"Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *"Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, waarbij verschillende gewapende groeperingen strijden om politieke macht en controle, het refereren aan en citeren uit de informatie toegevoegd aan de administratieve dossiers (meer bepaald de COI Focus *"El Salvador: Veiligheidssituatie"* van 12 oktober 2020 en *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador"* van maart 2016) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tonen verzoekers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers volledig dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie, is als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord op 3 juni 2021. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk/dossierbehandelaar die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund

op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET